

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci žalobce: **M. M.**, bytem x, zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, se sídlem Za Zelenou liškou 967, 140 00 Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 10. 6. 2013, č. j. 088050/2013/KUSK, o dodatečném povolení stavby,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2013, č. j. 088050/2013/KUSK a rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem, stavebního úřadu ze dne 28. 1. 2013, č. j. SÚ/4501/13/Čí, **se z r u š u j í** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku **1 0 . 8 0 0 , - Kč**, a to k rukám jeho právního zástupce, **JUDr. Petra Kužvarta, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2013, č. j. 088050/2013/KUSK, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 28. 1. 2013 č. j. SÚ/4501/13/Čí, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o dodatečné povolení stavby „stáje pro koně Semice“ na pozemku parc. č. x v kat. úz. Semice nad Labem (dále jen „stavba“).

Usnesením ze dne 27. 9. 2013, č. j. 3 A 97/2013-20, postoupil Městský soud v Praze věc k vyřízení zdejšímu soudu.

Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný vyšel při svém rozhodnutí z regulativu zastavěnosti v územním plánu obce Semice ze dne 26. 1. 2001, přestože tento územní plán v době rozhodování správních orgánů již pozbyl platnosti, neboť ta skončila ke dni 31. 12. 2010. Na výše uvedeném nemohla dle žalobce nic změnit ani obecně závazná vyhláška obce Semice č. 1/2011, která prodlužovala platnost územního plánu, jelikož tento již několik měsíců neexistoval a není možné prodloužit platnost dokumentu, který již platným nebyl. Z výše uvedeného důvodu navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

K žalobě podal žalovaný vyjádření, ve kterém navrhl její zamítnutí a uvedl, že žalovaný není v rámci odvolacího řízení oprávněn posuzovat zákonnost obecně závazných vyhlášek obcí. Rovněž upozornil, že žalobce tuto argumentaci v odvolacím řízení neuplatnil. Konečně zpochybnil i včasnost žaloby a navrhl rovněž její odmítnutí pro opožděnost.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 28. 2. 2011 podal žalobce žádost o dodatečné povolení stavby. Dne 18. 3. 2011 vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým jeho žádost zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na jehož základě bylo žalovaným rozhodnutí stavebního úřadu zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání. Dne 28. 1. 2013 vydal stavební úřad druhé rozhodnutí, kterým žádost žalobce znovu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stavba je v rozporu s regulativem územního plánu, jelikož by došlo k přesáhnutí maximálního procenta zastavěnosti (35%). Rovněž uvedl, že platnost územního plánu (Vyhlášky o závazných částech územního plánu sídelního útvaru Semice) z roku 2001 byla prodloužena obecně závaznou vyhláškou č. 1/2011 v srpnu 2011. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že nelze pro posouzení překročení maximálního procenta zastavěnosti vycházet ze spekulativních úvah, jak dopadne jiné řízení, které v současnosti probíhá ohledně jiné nelegální stavby.

V čl. 2 odst. 2 Vyhlášky o závazných částech územního plánu sídelního útvaru Semice z roku 2001 bylo stanoveno: „*Tato vyhláška platí do 31. 12. 2010*“. Tento článek měl být změněn Obecně závaznou vyhláškou č. 1/2011 ze dne 10. 8. 2011 tak, že čl. 2 odst. 2 měl nově znít: „*Tato vyhláška platí do vydání nového územního plánu, popř. jeho změny*“.

Krajský soud se nejprve zabýval otázkou včasnosti podané žaloby, kterou žalovaný vnesl ve svém vyjádření.

Podle ustanovení § 37 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem, lze provést písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě podepsané elektronicky podle zvláštního zákona. Bylo-li takové podání učiněno v jiné formě, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál, jinak se k němu nepřihlíží.

Podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

V projednávané věci bylo napadené rozhodnutí doručeno zmocněnci žalobce dne 11. 7. 2013. Posledním dnem pro podání žaloby tedy byl den 11. 9. 2013. Dne 11. 9. 2013 podal žalobce svou žalobou emailem, bez zaručeného elektronického podpisu. Písemné podání shodného obsahu bylo podáno na poštu v pondělí 16. 9. 2013, tedy poslední den zákonem stanovené třídní lhůty (§ 40 odst. 3 s. ř. s.), díky čemuž se k podání přihlíží, jako by bylo řádně podáno již 11. 9. 2013. Žaloba tak byla podána včas.

Soud poté přezkoumal napadená rozhodnutí krajského i stavebního úřadu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Spornou otázkou v projednávané věci je, zda byl v době rozhodování správních orgánů platný regulativ územního plánu, který stanovil maximální procento zastavěnosti dané lokality. Soud souhlasí se žalobcem, že nikoliv. Územní plán obce Semice (obsahující i předmětný regulativ) byl přijat v roce 2001, přičemž v čl. 2 odst. 2 byla stanovena jeho platnost do 31. 12. 2010. Z výše uvedeného plyne, že tento územní plán pozbyl s koncem roku 2010 platnosti. Na tom nemohla nic změnit ani obecně závazná vyhláška č. 1/2011. Tato vyhláška sice „novelizovala“ územní plán (prodlužovala jeho platnost), nicméně soud připomíná, že není možné novelizovat předpis, který pozbyl své právní existence (tj. není platným). Vzhledem k tomu, že vyhláška č. 1/2011 byla přijata až v srpnu 2011, tedy poté, co územní plán z roku 2001 pozbyl platnosti, je tuto vyhlášku nutno pokládat za nicotný akt, který nevyvolává žádných právních účinků, jelikož přikazuje právně nemožné – novelizaci neexistujícího územního plánu. Soud tedy shrnuje, že v době rozhodování správních orgánů nebyl územní plán obce Semice z roku 2001 již platným a nebylo možné podle něj postupovat. Správní orgány tedy pochybily, pokud žádost žalobce o dodatečné povolení stavby zamítly pro rozpor s tímto (již neplatným) územním plánem a jejich rozhodnutí tak byla nezákonná. Není přitom významné, že žalobce tuto námitku nevznesl v průběhu odvolacího řízení, jelikož jde o věc, ke které měl žalovaný přihlídnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k výše uvedenému postupoval soud podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost. Vzhledem k tomu, že stejnou vadou trpí i rozhodnutí stavebního úřadu, postupoval soud podle ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil rovněž rozhodnutí stavebního úřadu a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Ve věci rozhodoval soud bez jednání, jelikož účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 10.800,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky,

a z částky 4.000,- Kč představující zaplacený soudní poplatek za podání žaloby a podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. srpna 2015

Olga Š t r á n s k á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová